16

Quod Deus T. O. M. benè vertat!

DISPUTATIO INAUGURALIS

De

INFLAMMATIONE AURIUM

Quam

Pro summis in arte Medica Honoribus & Privilegiis Doctoralibus rite acquirendis

Adjuvante divino Numine

Permittente inclyto Facultatis Medicæ Tubingensis Collegio.

PRÆSIDE,

JOHANNE CUNRADO BROTBEQUIO, Phil. & Med. Doctore, hujusque Professore ordinario, & Medicæ Facultatis t. t. Decano.

Solenni & publico examini exponit

LUDOVICUS THEOPHILUS Breüning/ Stutgardianus.

IN AULA NOVA,

horis consuetis.

Ad diem 16. Martij,

TUBINGÆ.

Typis JOHANN-HENRICI REISI,

ANNO M. DC. LXVII.

ILLUSTRI VIRO

DN. GUIDONI PATINO, Doctori ac Professori Medicinæ apud Parisienses Regio Seniori, alterique Galeno, longè celeberrimo & experientissimo, mihi Præceptoris, summique benefactoris instar devenerando.

Hanc Disputationem Inauguralem

Ad declarandam pro acceptis beneficiis grati animi ἀνάμνησιν, nec non ulterioris benevolentiæ ac favoris promerendi ergo jure meritoque

offert & dedicat

Ludovicus Theophilus Breuning.

PRÆLOQUIUM.

M*Orborum in universum nonnulli citissimè hominem interimunt, veluti apoplexia fortis, vel sensim, ut hectica, sine tamen dolore; alii plus doloris habent, quàm periculi; sicuti spasmi, Podagra. Ultimum genus ex hisce mistum dolorificum est & mortiferum simul. Ad quod probandum præsentem affectum* inflammationem scil. aurium, *utpote duplici hoc nomine gravem & propterea maximè dignum, ut hujus disputationis materiam constituat, exempli loco in medium produxisse sufficiat. Omnes quidem morbi Sacram Palladis arcem occupantes per se magni momenti sunt, hunc tamen in primis formidabilem reddit tristis ipsius Comes, vehementissimus dolor, qui tantæ interdum est ferocitatis ut in syncopem & furorem ægros conjiciat, tandemque miserabiliter excruciatos interimat. Quorum multa exempla curiosus lector apud plurimos historiarum medicarum scriptores inveniet. Constitueram equidem pro inauguralis disputationis materia medicum* Sudoris *examen proponere, sicuti physicum ejus ante sex annos in hâc ipsa schola Patria laudatissima sub eodem hujus disputationis Præside sustinui. Verùm nupera memet ipsum affligens inflammatio, & purulentus (ut ita dicam) inde exortus* Sudor *& fluor aures in tantum mihi vellicarunt, ut à proposito desistere, & illum ipsum affectum pro convenientissima materia eligere & in theses contrahere, ita per mittente gratiosissima nostra Facultate Medica decreverim.*

 Nolui

Nolui autem in ea tractanda verbosæ, & in longùm nimis excurrenti disquisitioni studere, sed breviori, quam Galenus libro de finitionibus optimum dicendi genus vocat, modò rem bellè exponat, & methodicè, & paucis multa doceat.

Tu O benignissime Deus cujus ope periculosos illos insultus feliciter vici, eandem & nunc mihi largire, ut sanâ mente de illis in cathedra differens Spartam commissam benè adimpleam, nec unquam obliviscar tuorum meritorum erga me, debitæque pietatis erga te, quam omnis eruditionis coronam esse credo, & complementum.

THESIS I.

NOminum notionem in disputationes adsumi & tanquam limen spectari debere Galenus multis in locis docet. *m. m. lib. 1. cap. 5. item lib. 2. cap. 1. ut & in libro de opt. constit. lib. 6. & 9. Hipp. & Plat. decretis.* imo hâc incedentem methodo optimi Præceptoris nomine dignatur, itaque ne ἀμέθοδοι & nos simus, à nominis explicatione incipiemus, realem postmodum tractationem in causis, subjecto differentiis, signis & curatione consistentem tradituri.

II.

Inflammationis etymon facilè inmotescit ex resolutione vocis in præpositionem *in* & vocabulum *flammam*, ac si diceres, *in flamma* esse, Germanis Entzündung dicitur. Græci φλεγμονὴν, φλόγωσιν aut φλεγμασίαν vocant à verbis φλογίζω, φλεγέθω, aut φλέγω, inflammo, comburo, exuro, ita ut naturam φλεγμονῆς in flammeo calore consistere vel ex solo intelligamus nomine.

Antiquo

III.

Antiquo & obſoleto nomine inflammatio *inflamen* vocatur, quaſi à ſuccenſa flamma ob humorum à quibus fit, caliditatem, item inflammatio apud *Gal. in aph. Hipp. l. 5. & in progn. Hipp.*

IV.

Cum igitur πολύσημον ſit hoc vocabulum & valdè æquivocum ambiguitas autem errorum mater audiat *cap. Gal. de Hipp. & Plat. decretis lib.* 6. quæ animum incertum relinquit ſecundū Philoſophum *lib.* 1. *de Cælo t. 100.* primùm per explicationem & ipſam definitionem tollenda eſt, ut veram ſignificationem ſciamus, in cujus uſu claritas eſt, *Gal. m. m. l.* 2. *c.* 1. Miſſis autem minus medicis acceptionibus, dicimus φλεγμονῆς vocabulum variè ſumi, primò generaliſſimè, 2. magis ſtrictè 3. propriè & ſpecificè.

V.

Latiſſimè ſumitur ab antiquis Medicis, qui ante Galenum vixerunt, pro φλογώσει ſive omni incenſione, calore aut rubore ſine tamen ullo tumore *in aph. 65. Hipp. l. 5. it. in lib. Hipp. de fract. com. 3. Sect. 8.* imo etiam affectiones ex ſimplici & nuda intemperie *lib. 2. ad Gl. c. 1. Minus generaliter* & magis determinatè pro tumore quovis & turgiditate, cum calore, dolore, tenſione, & pulſu à quocunque humore, unde etiam Oedemata dolentia & inflammationes ſpurias, ut & eryſipelata, carbunculos, phymata &c. pro inflammationis ſpeciebus hoc ſenſu agnoſcere licet. *lib.* 2. ad Glauc. *C. 1. Thom. Rod. à Veig. Com. in libr. Gal. de differ. febr. lib. 1. cap. 3. & d. loc. aff. lib. 2. c. 3. Strictè* verò & exquiſitè accipitur pro tumore à ſanguine accenſo, tandemque putrente & carnoſis præcipuè partibus impacto.

ap. Gal. lib. 2. Cris. c. 12. videatur etiam Thom. Rod. à Veig. Com. d. loc. aff. l. 2. c. 3.

VI.

In posteriore igitur sensu magis accipienda est inpræsentiarum inflammatio aurium, scil. pro *tumore illarum interno calido, à sanguinis effervescentis & copiosi affluxu, cum exquisitissimo, pungitivo & pulsatili dolore, præsertim dum putrescit & in pus abit, cum frequenti utplurimum aurium sonitu, febre, abscessu, & nonnunquam gravi delirio atque convulsione.*

VII.

Subjectum ergò est quidem *auris*, non tamen ita ut hoc nomine pendulam illam partem utrinque capitis lateribus adhærentem, quæ communiter auricula vocatur indigitemus, verum interiorem magis apparatum organorum ad auditionem pertinentium, tum etiam alias propter viciniam compatientes, magisque sensibiles partes uti sunt cerebrum ipsum, meninges, nervi, & musculi. Intima tamen aurium cavitas post tympanum rarius affligi creditur, maximè verò quando hæ partus suâ natura debiliores, magisque ad flexionem recipiendam dispositæ sunt. Notatu autem dignus hîc occurrit & à nemine satis hucusque explicatus saniei, purisque contenti locus, quem aureus ille Marcus Aurelius Severinus in suo de recondita abscessuum natura *lib. 7. cap. 15.* detexit, ita scribens: *Refert Iulius Cæsar Arantius tum in lib. de tumor. c. 25. tum l. de anat. observ. c. 29. In auris anteriore particula situm quoddam adenosum corpus replens cavitatem quæ supra Massateremest, multis usibus inserviens, quorum tertius ad retrimenta, quæ ex iisd. vasis emanant, suo sinu, colligenda. Hæc igitur una sedes est, & hic locus in quo primum advectæ materiæ suppurantur. Argumento*

mento autem eſt, quod ſi ſtagnantes, hi ſinus manu comprimantur, pulſus humor, ſurſum ex auris concha efferetur facilè. Interea tamen in fine capitis non negat, *poſſe etiam interna, ſub auricula abſceſſum creari ſaniemque educi vel per rarefactam membranam vel per rimam inter porum auditorium, & os Calvariæ,* vel ut aliis etiam placet ex arteriis ipſis aurium cavitati inſertis. Vid, Rod, *à Fons Tom. 1. Conſult. 39.* Fallopium & alios.

VIII.

Quoniam verò cognoſcimus ut medeamur, impoſſibile eſt, morbis benè proſpicere, niſi illorum *cauſas* exactè teneamus. Unde neceſſum eſt, antequam ulterius progrediamur, ut illas prius explicemus. Poſſunt autem diſpeſci *in materiales & efficientes*, hæ rurſum in externos & internos, antecedentes & conjunctas.

IX.

De materiali jam locuti ſumus, quando inflammationem ſanguineæ fluxionis ſobolem vocavimus. Ubi notandum nos pro primaria propriaque materia in ſpecie rubicundum illum humorem in venis, arteriisque contentum intellectum velle, interea tamen generaliter & ſecundariò promiſcuam vaſorum materiam & humorem quemvis inflammabilem ſanguini commixtum admittere.

X.

Hic ſanguis cum copioſior influit, quàm partis Natura expoſtulat, internæ *antecedentis* cauſæ nomen acquirit. *Conjunctæ* verò cum actu jam inflammatus vel accenſus & putreſcens partique impactus eandem graviter, dolore urente, diſtendente, pulſario, lancinatorio, & punctorio affligit.

XI. *Cau-*

XI.

Causarum fluxionem istam efficientium nomine omnes veniunt, quæ *sanguinem* ita generant *& augent*, ut proprio impetu moveatur, atque in aurium partes illabatur, ita, ut, dum continentis spatium à contenti copia superatur, quâ datâ portâ humores erumpant & vasa aperiendo viam sibi parent, quod in athleticis & plethoricis corporibus facilè evenire potest. Tales causæ inter *internas* sunt viscerum nutritionis & coctionis operi inservientium robur. *Inter externas* cibi boni succi, sanguinis proventum augentes, vita vegeta, animusque liber & curis vacuus &c. *II. Quæ motum cordis vehementiorem reddunt & facultatem expultricem irritant*, ut indignabundum quasi cor violenta constrictione sanguinem in arterias capitis, auriumque usque impellat, hocque exoriatur malum; Sic inter *internas* sunt morbi calidi, inter *externas* usus nimius ciborum calidorum, & aromatizatorum, medicamentorum item igneæ Naturæ, compotatio frequens in vino generoso, vehemens exercitium, longum sub sole iter. Ictus, casus, sternutationes validæ &c. Ubi non intermittendæ sunt res extra in aures illapsæ vel studio intrusæ veluti sunt lapilli cerasorum, fabæ, pisa, animalcula, quæ primò dolorem ex distentione & solutione continui, postea inflammationem, & gravia pericula inferre possunt.

XII.

Hæc de causis, nunc *de modo generationis*, de quo non aliter sentiendum est, quàm de reliquarum partium inflammationibus. Sanguis scil. à prædictis causis solitariè vel conjunctim agentibus in motum solito vehementiorem actus immoderata repletione ar-

terias

terias totius, & capitis inprimis diſtendit, quæ tantæ abundantiæ continendæ, vel longiori impulſioni ſuſtinendæ incapaces, modo per anaſtomoſin, modò per diæreſin, jam per ruptionem oſcula ſua aperiendo ſanguinem in partes proximas aurium, vel in ipſa illarum ſpatia inania effundunt, qui ſanguis extra locum naturalem naturam ſuam retinere neſciens illicò p. n. alteratur, incandeſcit, putreſcit & interim dolorem vehementiſſimum excitat usque dum ſuppurationis opus perfectum & pus quocunque modo eductum fuerit. His perſæpè ob ſanguinem in toto inflammatum febres vel antecedentes vel concomitantes vel conſequentes accedunt. Sin verò in cerebro membranæ & nervi incendio corripiantur, haud raró deliria & convulſiones aliaque ſymptomata, ipſaque etiam mors ſubſequuntur.

XIII.

Differentias quod concernit, illarum tot ſunt, quot aliarum inflammationum, deſumuntur enim primariò à Subjecto receptionis, parte ſcil. affecta & cauſis, ſecundariò autem ab accidentibus.

XIV.

A parte affecta: Si partes auris internæ inter ſe conferantur inflammatio alia eſt *interna* & latens in partibus auris magis reconditis poſt tympanum, vel *media* in externo meatu auditorio, vel *prorſus externa* in ſemicirculari auricula conſiſtens. *A cauſis* alia eſt à ſanguine puro, quam Galenus paſſim exquiſitam phlegmonem vocat, alia à bilioſo, alia à ſero excrementitio, aut ichoribus humorum permixto, unde phlegmone œdematodes, eryſipelatodes &c. Quid enim prohibet, quo minus quæ in aliarum partium inflammationibus

nibus contingunt, etiam in auribus fieri possint? *Gal. l. 2. ad Glauc. c. 1.* duplices facit cum vel sine materia, quarum primam humidam, alteram siccam inflammationem vocat, quam sine humoris influxu à calore p. n. effervescente oriri statuit. De humida jam actum est. Rursum alia est *idiopathica* quæ à sua causa primaria orta est, vel *Sympathica* & secundaria, quæ febrem consequitur. Iterum alia est *vehementior* quæ profunda, *remissior*, quæ externa magis est. Ratione *temporis*, alia est incipiens & in fieri adhuc, alia consummata & perfecta. *Ratione modi & viæ solutionis* alia per venosum genus & ita per introreceptionem & regressum in venas materiæ purulentæ per urinam & alvum solvitur, alia per meatum aurium externum, nares, palatum, tumores post aures materiam educere solet.

XV.

Consequens nunc est, ut *signa* subnectamus, quæ sunt vel diagnostica, præsentem inflammationem, vel prognostica, futuram indicantia.

XVI.

Signa præsentis alia internam, alia externam patefaciunt; Internæ indicia comprehenduntur sub dolore, calore, sonitu, pulsatione, auditus gravitate, febre & delirio. Priora signa sunt pathognomonica semperque adsunt; ultimum accidentarium est.

XVII.

Neque insuper perspicaci mente opus est ad præsentem & perfectam aurium phlegmonem cognoscendã. Nam vel ex sola ægri relatione res nonnihil manifesta evadit, conqueritur scil. ille de symptomatis recensitis quæ signorum pathognomonicorum vicem sustinent, & primò omnium de tyrannico illo dolore in

parti-

partibus aurium internis, qui vehementiſſimus eſt, continuus, aut cum levi ſaltem intermiſſione, pungitivus, pulſatilis, illique optimè explicabilis, qui ipſum ſuſtinuit, calor intus moleſtus eſt & intenſiſſimus, febris etenim individuus comes ferè eſt inflammationum, aut certè febricula, unde facilè delirium excitatur, materia calida cerebrum afficiente. De dolore notandum: ipſum nunquam magis exquiſitum eſſe, niſi dum Natura ſuppurationi incumbit, maximum verò fieri, ſi fortè tuſſis vel ſternutatio ſupervenerit, tunc enim acutiſſimus eſt, ita ut emori magis optet æger, quàm frequenter longiusque talem ſuſtinere.

Sonitus quoque, pulſatio fortis & frequens cum auditus gravitate in omni contingunt auris inflammatione, quoties enim cordis fit contractio, ſanguiniſque in corpus diſtributio, æger exiſtimat plenum aere follem arteriis apponi, & ita violento planè & dolorifico modo ſanguinem cum ſpiritu in aures propelli, unde omnia ebullire, ſonitum edere, diſtendi, & cum dolore pulſare ſentiuntur.

XVIII.

Externa & præcipuè *media*, quam ſupra propoſuimus, *inflammatio* iiſdem ferè ſignis, magis tamen evidentibus; maximè autem tumore calido & rubore, quem ferventiſſimus ſanguis in ſuperficiarias & extremas illas effuſus partes excitavit, dignoſcitur.

XIX.

Inſtantis phlegmonis ſigna neminem credo, melius deſcribere poſſe, quàm ille, qui ſæpius hoc malo divexatur, quibusdam enim æquè familiare eſt, ac mulierculis ſuum eryſipelas. Duo autem præcipuè ſunt ſigna 1. *Titillationis* quidam *ſenſus* in aure interna, qui ad auri-

ſcalpium invitat patientem, quaſi cerumen vel aliud quid moleſtiam crearet, cum tamen ubi inſtrumento ad ipſum tympanum perventum fuerit, nihil tale deprehendatur, argumento, quod titillatio iſta longè ab alia excitetur cauſa II. *Subſequens gravitatis* quidam *ſenſus* qui in principio quidem nullo notatu digno dolori conjunctus eſt, mox tamen in illum convertibilis cum ſonitu, & incipiente pulſatione. In quocunque igitur ſubjecto facili aliâs ad hoc malum, prægreſſis præcipuè cauſis ſanguinem excitantibus, hæc accidunt, ſubſecutura certiſſima aurium phlegmone prædici poteſt. Præcipuè autem æger hoc in ſe ipſo deprehendit, unde in principio ſtatim, ſi ſapit, ut malum futurum præſentaneis remediis averruncetur, curabit. Sicuti in epilepticis nonnullis contingit, qui halitum vel auram quandam ex inferiore corpore aſcendentem ſentiunt, ceu futuri augurium paroxyſmi, & proin adſtantes, ut ipſis ſuccurrant exhortantur.

XX.

Prognoſin quod ſpectat, eſt morbus acutus, & valdè periculoſus, cujus eventus ex ſequentibus ſignis judicari poteſt.

XXI.

Triplex verò eſt horum ſignorum differentia & primò quidem ſalutis vel mortis, II. Modi eventus III. Temporis.

XXII.

Salutarem vel triſtem eventum prænuntiant ſequentia ſigna. Mortem quidem, ſi cauſæ efficientes & materiales fortes fuerint & ſymptomata vehementiſſima excitent, lipothymias, deliria, convulſiones &c. vi-

resque

resque à vi morbi fractæ ſuccumbant, nec reſiſtere poſſint, ſi phlegmone ferox ſit & pertinax, atque in partibus abſconditis & internis, nihil per alvum aut urinam materiæ egeratur, vel per aures; ſi febris ſemper vires ſumat & augeatur, tempus æſtivum ſit & canicularе &c. corpuſque ſit biliofis & pravis refertum ſuccis. Bonum eventum, contraria ſi adſunt, ſperare licet.

XXIII.

Modum eventus & ſolutionis, num ſcilicet ſponte per criſin, vel ſimul artis ope iſta tolli inflammatio poſſit, an verò ſuppuratio expectanda & per loca conſueta evacuanda ſit, ſuppeditant, præter alia, medicamentorum fruſtranei vel proficui uſus. Si enim repellentium, vel fomentorum reſolventium, aliorumque medicamentorum uſu, ſonitus & incipiens gravativus dolor utpote inſtantis phlegmones ſigna, in totũ non remiſerint, ſed gravativus in pungitivum & acutũ convertatur, pulſatio in auribus frequentior & fortior fiat & calor ſubſequatur fervens & æſtuans, vel ſi univerſalis conjuncta fuerit inflammatio, & febris magna, quod non infrequens eſt, tunc ſuppuratio expectanda eſt, & per loca excretioni dicata evacuanda. De quibus Th. VII. & XIV. dictum.

XXIV.

Brevitatis vel longitudinis ſigna ſuppeditant cauſæ maximè materiales & ætates; citò enim terminatur, quæ à puro ſanguine eſt inflammatio; tardius, quæ à bilioſo, omnium difficilimè quæ à melancholico orta eſt, ita ut ex humoris natura facilè, vel difficilé in pus convertibilis, ipſius phlegmones tardior vel citior eventus judicetur. Ætatis autem ratio nobis hîc habenda eſt,

da est,quia omnes morbi terminum salutarem citius assequuntur in corporibus juvenum, virûmque robustis quæ virium integrarum sunt, quàm ubi fractæ jam & debiliores deprehenduntur, ut in senum corporibus. Si verò periodos intueamur, plerumque ad quartum vel septimum diem graviores sese extendunt inflammationes, æmulantur enim adjunctæ febris indolem. Et juxta *Hipp. 6. epid. sect. 6. t. 14.* ejusmodi inflammationes tertia die plerunque perimunt.

XXV.

Succedit ipsa *curatio* cujus fundamenta ex causarum, morbi, subjecti & symptomatum natura desumimus, secundum indicationum doctrinam.

XXVI.

Primo itaque, cum non solvantur morbi manentibus *causis*, ab hac auspicabimur. Consideratur autem illa, I. quatenus est vel antecedens & in fluxu ad aures, nondum tamen affluxa, minus extravasata, sicque indicationem præservatoriam constituit, retractionem scil. & prohibitionem, ne actualiter influat, quod per universaliter & particulariter evacuantia obtinemus. II. Vel quatenus ipso actu parti influxa & impacta est, sicque curatoriam suppeditat indicationem communem, quæ à morbo ejusque continente causa desumitur, & evacuationem tam sensibilem & manifestam, quam insensibilem, necnon alterationem exposcit.

XXVII.

Secundo, ipsa inflammatio cum *tria morborum genera* involvat, debitas quoque constituit indicationes curatorias. Prima desumitur à morbo similari, qui est intemperies calida aurium, vel etiam totius, hocq; nomine refrigerantia & dyscrasiam præfervidam corrigen-

rigentia ſuadet. Secundam monſtrat morbus organicus, qui eſt magnitudinis p. n. auctæ in ipſa aure interna, nempe tumor; ut & anguſtiæ, quãdo vel nervi auditorii, à diſtentis vaſis aliisque cauſis comprimuntur vel interni meatus auditorii obſtruuntur. Tertia ex ſoluta unitate pendet, quæ eſt tympani diſtenſio ac divulſio dolorifica ipſum tumorem concomitans, cujus materia mole ſua diſtendente, etiam integra permanens vel tandem in pus abit, abſceſſum, ſive ulcus producens. Uterque autem hic morbus vi continentis cauſæ evacuationem & imminutionem materiæ expoſtulat.

XXVIII.

Tertiò *à ſubjecto*, locoque affecto indicatio deſumpta talis videtur oriri, ut nempe aurium ſpecifica, earumq; temperiem conſervantia & reſtaurantia, cum per totum morbi tempus, tum potiſſimùm in fine, peractâ priore omni cura tam extus quàm intus adminiſtrentur, inſuper etiam, ut toti hoc modo proſpiciatur.

XXIX.

A *dolore* tandem, qui maximè hoc in morbo urget & in praxi primas tenet, deſumitur indicatio, demulcendi ipſum, non modò per privativè ſedantia, cauſam ſcil. removendo, uti jam dictum, ſed etiam per poſitivè ac propriè lenientia & anodyna. Deliriis porro & convulſionibus aliisque conſequentibus ſymptomatibus eâ, quâ licet, arte, pariter ſuccurrendum eſt.

XXX.

Omnes hi ſcopi, ut perfectè debiteque impleantur, tria illa Medicinæ inſtrumenta requirunt, Chirurgiam, Pharmaciam & diætam.

XXXI.

Primas omnium tenet, *Venæ ſectionem* ſuppeditans

Chirur-

Chirurgia, primum & præcipuum auxilium, ſine quo, ex ipſius Galeni, aliorumq; ſanæ mentis, Medicorū decreto, nulla notatu digna phlegmone curari poteſt, ita ut ſubinde in mentem veniat, monitum, magni illius & experientiſſimi Medici Galliarum Regis, *Dn. Guidonis Patini* Senioris in Academia Pariſienſi Profeſſoris & mei olim Præceptoris, honorificâ ſemper nominis mentione devenerandi, quo in ſimili caſu rapiendam magis, quàm timido, lentove conſilio ſumendam venæ ſectionem ſollicitè ſemper & ſeriò nobis recommendabat, non ſine multiplici propriæ experientiæ teſtimonio.

XXXII.

Ab hâc igitur auſpicandum *curationis* filum, cum unicum hoc auxilium omnibus ferè indicationibus ſimul & unica vice ſatisfaciat. Et primò quodem ratione ſanguinis ruituri & fluxuri in partem, quid eſt, quod melius ſanguinem coerceat, & retrahat? Ratione repletionis, quid, quòd citius evacuet? Intemperiei ratione, quid, quod potentius refrigeret? & breviter, quid, quod præſentius ægros juvet, quàm venæ ſectio?

XXXIII.

Nec ſufficit, ſæpius, atque paululum extraxiſſe, ſed requiritur, ut venæ ſectio ſit magna, & refrigerando, coercendoque ſanguini ſufficiens, præſertim ubi inflammatio magna eſt, corpus plethoricum, & plenum, vires conſtant, conſueta aliqua evacuatio, veluti in mulieribus menſtruorum, in viris & ſequiore ſexu hæmorrhoidalis, aut narium fluxus ſuppreſſi ſint, & febris non remittat, adeò ut obſervatum ſit, frequentius in tali & ſimilibus caſibus in defectu quàm in exceſſu à timidioribus peccari medicis, qui non advertunt, ipſum Galenum ad animi usque deliquium, in

in exceſſu à timidioribus peccari Medicis, qui non advertunt, ipſum Galenum ad animi usque deliquium, in magnis inflammationibus ſanguinem mittere, ſolitum fuiſſe. In ſpecie ſumenda eſt vena ampla, vulnus faciendum magnum, ut confertim ſanguis poſſit exilire, ſive unica, ſive duæ aures ſimul laborent.

XXXIV.

Univerſali revulſione corpore ita ſublevato, ad particularia remedia quoque accedendum, quæ humores propinquos, à quibus metus eſt, ne & ipſi influant, avertant, & in alias derivent partes, qualia ex chirurgicis ſunt ſcarificationes, frictiones, ligaturæ, cucurbitulæ ſcapulis appoſitæ, ſanguiſugæ narium hæmorrhagiam ſollicitantes, vel pone aures applicatæ, veſicæ item, & ſetacea.

XXXV.

Ex *pharmacia* remedia petuntur interna, eaque univerſalia, ut purgationes per cathartica, vel particularia, externa & interna ad ſuos directa ſcopos.

XXXVI.

Propterea I. *Ratione cauſæ*, quia inflammatorii affectus graviores ſunt & periculoſiores in corpore impuro, vel cacochymico, nec alia particularia remedia effectus ſuos benè aſſequuntur, niſi corpus purgatum & à ſentina liberatum ſit, conſultum, tutumque eſt, lenitivo pharmaco, ut ex *manna, caſſia, foliis ſennæ, rhabarbaro, pulpa tamarind. ſyr. ex infuſ. multipl. roſar.* & id genus aliis humoribus exitum facere, verbi gratia, ℞. *decocti paſſul. min. cum ſero lactis parati* ℥iij. *Syr. roſ. ſolut.* ℥j ß. *pulp. tamarind.* ℥ß. *cryſtall. Tart.* ʒj. *M. f. potio pro una doſi.* Neque inutile erit, ſtatim in principio etiam ante venæ ſect: clyſtere eluente & alvum movente vel revellente uti. Sic ℞. *decoct. commun. pro clyſt.* ℥viij.

C *mellis*

mellis rof. fol. ℥iii. *&c.* vel ℞. *Herb. cich. endiv. ãã. m. j. rad. cich. tarax. ãã.* ℥i. *rhab. el.* ʒiij. *fem. 4. frig. maj. ã.* ʒi. *Coq. in f. q. feri lact. caprill.* ℞. *Colat.* ℥x. *in quibus diffolve elect. de fucco rof.* ℥i. *& fal. gem.* ʒi. f. clyfter revell. Hæc vel alia pro patientis ætate & naturæ, aliarumq; circumftantiarum conditione in ufum venire, vel variè immutari, & pro ut effectum præftant, omitti vel repeti poffunt. Porrò etiam fudorifera fuo tempore profunt.

XXXVII.

His *particularia* fuccedant 1. quæ humores attrahunt & à parte affecta avertunt, ut funt gargarismata, collutiones oris, errhina, ut quæ fine fternutamento humores eliciunt. 2. Quæ humores venæ fectione imminutos cautè repellunt, vel intercipiunt, qualia funt actu calidè auribus vel tepidè impofita, in fe tamen refrigerandi vim habentia. 3. Quæ humores, poft evacuationẽ relictos, refolvunt & infenfibiliter difcutiunt. Talia funt facculi ex floribus *Chamom. Calend. Lavend. ruta, pulegio, malva, althea, fem. fœnic. &c.* in lacte recenter mulcto cocti, decoctiones item ex herbis *Card. ben. fcabios. flor. chamom. & meliloti, folani, aneth.* quorum fumus per infundibulũ excipitur. Notandum tamen five hifce, five cataplasmatis utaris, anodynorum femper rationem effe habendam, propter dolorem, qui eorundem ufum toto morbi decurfu expofcit, præcipuè verò in ftatu.

XXXVIII.

Secundò, *vi morbi.* 1. Si in folis auribus, & levior quidem fuerit inflamatio, leviora fufficiunt ipfis auribus inftillata, potentialiter quidem frigida, actu autem calida vel tepida.

XXXIX.

2. Si inflammatio in toto febrilis eft, refrigerantia, & humectantia antifebrilia paffim notiffima profunt,

ſunt, quæ ſimul per ſucceſſionem, & tranſmiſſionem ad aures quoque pertingunt & ſatisfaciunt.

XL.

3. Si verò longius duret & ingraveſcat inflammatio, ut his omnibus nil efficiatur, danda opera, ut ſuppuratio promoveatur maturantibus & digerentibus, ut cataplaſmate *de mica panis, & lacte, vitellis ovorum, oleo roſaceo, croco &c.* Quidam etiam *adipes, axungiasque gallinarum &c.* auribus inſtillant. 2. Ut abſceſſus rumpatur, de quo ita ſentiendum eſt: Si inflammatio interna latet, ſoli utique Naturæ per debita medicamenta, derelinquenda eſt ruptio, ſi verò in externo meatu tumor eſt, isque concoctus, quo minus artificis manu aperiri poſſit, etiam antequam ſpontanea fiat ruptio, quid impedit? Sedulò tamen cavendum, ne temerè aut imprudenter res agatur, & ex abſceſſu ante maturitatem aperto, recrudeſcentem aut malignum efficias, qui perniciofiſſimum ulcus relinquere ſolet. *Poſt ruptum* itaque abſceſſum ſtudendum eſt, ut ulcus detergentibus & ſiccantibus debitè tractetur, ſumma etiam cum diligentia cavendum, ne frigidus aer aures lædat, aut aliquid prætermittatur, aut imprudenter adminiſtretur quod impuritates detineat, & ulcus fiſtuloſum faciat. Unde leni iterum pharmaco alvum moviſſe, non nocebit. Ex abſtergentibus probata eſt *urina,* prout emiſſa eſt, guttatim in aures ſtillata, *ſerum capr. cum pauco croci, vinum. &c.* ex fortioribus ſunt *ſucci cyclaminis, betæ, marrubii, parum myrrhæ, thuris* cum ſyrupo aliquo, in forma liquoris per intervalla inſtillandi, ſæpiusq; repetendi.

XLI.

Tertio, quia *dolores* valdè urgent, leviora anodyna ab initio auribus inſtillentur, talia ſunt *olea roſar. cham. amygd. nymph. lac. mul. capr.*

capr. crocus, camphora. Hæc autẽ & similia calidè, vel tepidè auribus instillentur & per intervalla repetantur, bombyce, vel lana, cui moschi momentum additum sit, auribus iterũ obstructis. Tandem verò, si dolor nimis pertinaciter perseveret, *ad opiata* etiam veniendum, quæ molestissimum illum Naturæ hostem sedare, phrenitidem præcavere, viriumq; recollectionem adjuvare possunt, veluti sunt mitiora quædam, ut *theriaca cœl. & officinales, papav. errat. Solanum.* ex fortioribus, *laudanum opiat. extr. opii &c.* Rod. à Fons. valdè hîc commendat *Nepenthem Quercetani.* Verùm hæc & similia cautè & prudenter usurpari volumus, præsertim cum ipse *Galenus* illorum usum improbare nonnihil videatur *lib. d. comp. med. secund. loc. l. 2. c. 7.* Potest autem horum usus non modo externus, sed & internus concedi, sicut in phrenitide, quæ hìc etiam metuenda.

XLII.

Quartò. *Subjecti merito.* Totum simul inflammatum cum aure, frigida & humida desiderat. Sed hîc determinatè, quæ magis caput respiciunt, & corroborant, eligenda sunt. Aures verò ideò talia requirunt, quô dispositio ad recipiendum imminuatur, econtra virtus ad repellendum & expellendum conservetur & augeatur, cujusmodi sunt cephalica modicè frigida, vel temperata; simplicia & composita per se, vel mixta invicem usurpata. Liquida tamen inprimis probantur. *Ex simplicibus* sunt ambra, mosch. margar. Corall. camph. sperma ceti, ping. anguillæ, leporis, murium. Nymph. papav. errat. Huc pertinet aquilonia aeris constitutio. 3. aph. 17. *Ex compositis* extant spec diamargar. & de gem. frig. & cal. pulv. analept. Mind. tripl. Troch. de Camph. &c.

XLIII.

Tandem *ex Diætetico fonte* ea petuntur, quæ ægrum nutriunt, sicuti in febribus. Quamdiu enim dolor & febris perseverant, tamdiu tenui victu utendum est, quousque patientis constitutio magis, minusve ferre potest. Quocirca vino aliisque calidis ægro plane est interdicendum. Potus erit, Julepus aliquis refrigerans, succus ptisanæ vel decoctum hordei &c. His & alia ex 6. R. N. N. desumpta, respondeant necesse est. Et sic pro ratione instituti satis.

DEO GLORIA.